

“Somriu, Déu t’està filmant”

Leonardo Agustina, va néixer a Barcelona el 1980, va estudiar periodisme a la UPF. Aquest dissabte ha rebut l’ordenació sacerdotal a Roma, de mans de Mons. Xavier Echevarría.

24/05/2008

Va estudiar Periodisme a l'Universitat Pompeu Fabra, i ara ha rebut l'ordenació sacerdotal. En aquesta nova etapa, li serviran d'alguna cosa els estudis?

Per descomptat. L'ideal que sempre vaig tenir com a periodista ha estat radicalment transformat i per això el mantinc viu: em moro de ganes d'informar sobre el fet més transcendental de tots els temps: la vida de Jesucrist. Perquè m'entenguin: entro a formar part d'una emissora amb 2000 anys d'història i amb la certesa que existirà fins al dia del Judici a la tarda, quan per fi, els periodistes que estiguin allí podran tancar definitivament la connexió amb un: això és tot, tanquem la línia...

Si haguéssiu de resumir el missatge cristià en un titular, quin seria?

Somriu, Déu t'està filmant.

És doctor en Teologia Moral, amb una tesi sobre els models de bioètica presents en els mitjans de comunicació. Quines són les seves conclusions?

He detectat tres tipus de respostes als problemes bioètics actuals, que s'inspiren en l'emotivisme, el liberalisme i l'utilitarisme. Això m'ha portat a veure que hi ha persones amb ànsies de defensar un ideal, i que Déu és compatible amb aquest ideal, alhora que el supera amb escreix. De fet, cap d'aquests corrents, encara que siguin en part vàlids, exhaureixen tota la veritat sobre l'home. Recordo una companya de classe que em va comentar un vegada: quan era petita es va morir una amiga meua, i des d'aleshores cada any, en l'aniversari de la seva mort, vaig a l'església i reso una oració. Jo vaig pensar: i per què només ho fas aquest dia? De vegades cerquem Déu, però amb peus de plom, amb reserva, gairebé amb la por que massa Déu pugui arribar a ser un destorb. El missatge cristià és tan bonic que sembla impossible, dóna vertigen.

Déu continua sent notícia avui, en ple segle XXI?

A tots aquells agnòstics que m'ho preguntessin els diria, amb paraules de Benet XVI, que, posats a arriscar, partissin del pressupòsit: *Et si Deus daretur?* Moltes vegades la gent pensa en el més enllà com si fos la tanda de penals: si ho fico, bé; i si no... Sincerament, no m'agrada plantejar les coses com per quedar 0-0. Em sembla que és molt més atractiu sortir a guanyar, arriscant una mica de vegades, perquè a més a més els catòlics juguem sempre a casa. Si ho fem així tenim l'àrbitre a favor i, en cas d'emergència, el penal... ens ho regala. Ser catòlic és jugar la *Champions* cada dia.

opusdei.org/ca-es/article/somriu-deu-testa-filmant/ (17/03/2026)